

Kouzlo pátečního rána

Tomáš Dušek

V sedm ráno vstávám. S jedním dítětem do školky, s druhým k doktorce, s třetím je manželka doma. Do lékárny. Lék bude odpoledne, musí se vyrábět. Přes půl Prahy to nemá cenu, stavím se v lékárně, co mám u práce. Tak jenom šalvěj.

„A chcete sypanou, v sáčkích nebo tinkturu?“

„Eee. Zeptám se manželky.“

Z lékárny na tramvaj. Na zastávce si vzpomenu, že jsme se nezeptali, kdy máme jít na kontrolu. Tak zpátky k doktorce. Kus od zastávky vidím tři tramvaje. To znamená, že další pojede tak za dvacet minut. Tak rychle na zastávku. Doktorce zavoláme.

Na autobus. Dobíhám a stíhám. Na poštu. Odeslat zásilky a vybrat zásilky. Pak papírnictví. Stovka obálek na dopisy, máme hroznou spotřebu.

Tramvaj mi ujíždí před nosem. Čekám. Všechny čísla už jela dvakrát jen desítka nikde.

Konečně.

Rozvalím se na posledním volném místě, když v tom paní s holí. Naštvaně vstávám.

„V pořádku, jedu jen jednu stanici.“ Zůstane stát u dveří.

Zpitoměle ji poděkuji za to, že mě nechala sednout.

Tramvajáci se na Palmovce někdy střídají a musí spolu prohodit pár slov. Konečně jedeme.

Na Želivského bouračka. Naštěstí pro mě, ne v našem směru.

Konečně vystupuji. Zoufale stojím u dveří, než mě napadne stisknout tlačítko.

Do práce pro drobné. V lékárně jich mají málo, když můžu, pomůžu.

Dávám recept.

„Bude se to asi muset připravit. Tak se stavím okolo dvanácté.“ Dělán chytrého.

„Nemusíte. Teď se hodně předepisují, tak je děláme do foroty.“ Sáhne lékárnice za sebe a podá mi lahvičku.

„Ještě něco?“ Zeptá se.

Jsem zmaten.

„Šavli, šavle, šavlej, šalvěj.“ Vzpomenu si na počtvrté. „Sypanou.“

V lékárně se smějí.

„Šavli vám možná mladej hodí po těch kapičkách.“ Varují mě.

Rychle ještě do obchodu, nakoupit něco k jídlu. Oběd jsem zapomněl doma

na stole. Typické.

Konečně otevírám krám.

Pořádného turka, třeba mi ještě stoupne tlak, zbytek nějaké sušenky a hudbu. Něco klidného.

Pouštím si LP Richarda Claydermana. Klavír.

Dětem zapínám ve výloze vláčky. Ať se alespoň někdo zastaví u výlohy.

Pomalů se uklidňuji. Zákazníci nechodí. Všichni jsou u doktorů, na poštách, v lékárnách anebo se tlačí v přeplněné MHD.

Klídek, pohoda.

Děti tlučou na výlohu. Mašinka se zastavila v zatáčce a deska začala přeskakovat na začátku Měsíční sonáty.

Opařím se kafem, vypnu gramofon a jdu zjišťovat, proč nejede mašinka.

Dnes, 9.12.2011 v 9,58 hod